

PRENUMERATA:

Rocznie 15 mkr. 50 fen.,
półrocznie 8 mkr. —
kwartalnie 4 mkr. 50 fen.,
miesięcznie 1 mkr. 50 fen.
za odosłanie do domu 30 fen.

OGŁOSZENIA:

Nadesłane przed tekstem
i w tekście — wiersz 1 mkr.
Nekrologja . . . 50 fen.
Reklamy . . . 60 fen.
Zwyczajne . . . 40 fen.
Drobne ogłoszenia po 6 fen.
za wyraz. Najmniei 50 fen.

GAZETA ŁÓDZKA

REDAKCJA
i ADMINISTRACJA
„GAZETY ŁÓDZKIEJ“
ul. Przejazd 8.

Administracja
otwarta od 8 i pół rano
do 6-ej wieczór, w święta
od 6 do 10 rano.

Redakcja
czynna od g. 9-ej do 3-ej
codziennie, w wigilije świąt
do 10 wieczór.

Łódź, Czwartek, 15 Listopada 1917 r.

ORGAN NARODOWY.
Założyciel i wydawca Jan Grodek.

Rok VI. — № 315.

Z Lublina.

(Korespondencja własna.)

Pisząc w poprzedniej korespondencji o ruchu ludowym, w dzisiejszej korespondencji nadmienić pragnę o ruchu robotniczym, który w Lublinie w życiu politycznym i społecznym dobitnie się zaznacza.

Tutaj również trzeba sięgnąć do dawniejszych przedwojennych czasów. Ruch narodo-robotniczy zapoczątkowała jednocześnie z ruchem ludowym Narodowa demokracja przez Towarzystwo Oświaty Narodowej (T. O. N.). Robotnicy jednak po zejściu endecji z pierwotnego niepodległościowego programu, pręcej się orientując, oderwali się od tego stronnictwa, utworzywszy swą niezależną partję. Prześladowanie przez moskali po 1905 roku, ruchu robotniczego, fatalnie się tu odbiło na wszystkich organizacjach robotniczych, kilkakrotnie aresztowano i wywożono kierowników ruchu robotniczego, tak, że ruch ten prawie zupełnie ustał. Dopiero krótko przed wojną pierwsza powstaje organizacja: Narodowy Związek Robotniczy, a nawet jedyna to była żywota organizacja, która czynnie zaznaczyła się w początkach wojny zdecydowanym stanowiskiem antimoskiewskim. Ona to wydała kilka odezw w czasie mobilizacji, nawołując ludność do oporu przeciw mobilizacji, a nawet wykonała kilka zamachów terrorystycznych, psując mosty kolejowe, zwrotnice i maszyny. Gdy w 1914 roku wojska austriackie podsunęły się pod Lublin, prawie wszyscy członkowie tej organizacji, przedarłszy się przez linje, wstąpili do Legionów Polskich.

W dalszym ciągu, przy każdej okazji, co tylko było energiczniejsze, a wychowane w duchu narodo-niepodległościowym, szło w zaszczytne szeregi wojska polskiego. Na opustoszałym z żywiołu robotniczo-niepodległościowego terenie lubelskim znaleźli się nowi ludzie, z nowymi teorjami, którzy natrafili na grunt bardzo podatny i wdzięczny, bo już urobiony, a potrzeba było tylko trochę wyteżonej pracy, by całkowicie zawiadnąć tutejszem życiem robotniczym, co też się stało.

Dzisiaj Lublin robotniczy w dużej swej części opanowany jest przez żywioł socjalistyczny. Jeżeli chodzi o wykazanie, który odłam socjalistyczny ma tu dominujący wpływ, to trudno jest na to dać odpowiedź. Prądy te ścierają i zwalczają się zawzięcie. Na każdym zebraniu, na każdym wiecu zażarta odbywa się walka między frakcją, lewicą i endecją.

Związki zawodowe są tu b. dobrze zorganizowane; każdy dział pracy ma tu swój związek. Związki te zorganizowane były jeszcze przed wojną t. j. po 1905 roku. Zrzeszenia te zwą się Polskimi Związkami Zawodowymi, lecz łączności z Centr. Pol. Zw. Zaw. w Warszawie nie mają. Były one kiedyś rzeczywście bezpartyjne i dziś chcą ten charakter utrzymać, lecz trudno to przychodzi. Dzisiaj można ich śmiało nazwać miedzypartyjnymi, bo wszystkie partje mają tam swych przedstawicieli i każda z nich chce zdobyć decydujący wpływ na związki zawodowe. Naturalnie ścieranie się tych wpływów na zdrowie tym związkom nie wychodzi. Związki te mają zorganizowanych w sobie około 40 procent lubelskich robotników. Jak na nasze stosunki i warunki wojenne, jest to dość pokazy procent.

Oprócz tych związków zawodowych istnieje tu Stow. Chrześcijańskich robotników, dość bogate, bo niedawno kupiło na własność dom za 50 tys. rubli, a obecnie zaczęło wydawać tygodnik p. t. „Robotnik“. Pierwszy numer tego pisma, który ukazał się przed kilku dniami, chociaż jest dwunastostronicowy, lecz jest mglisty. Zapowiada co prawda, że chce goić wszystkie bóle robotnicze, bo dotąd, jak pisze „Robotnik“, żadne robotnicze pismo tego nie zrobiło, lecz wątpić należy, czy i jemu się to uda.

Rozumie się, że fizjognomja polityczna Lublina jest obecnie, biorąc powierzchownie, lewicowa. Dlatego mówię powierzchownie, bo lewica, jak zawsze i wszędzie, robi dużo hałasu i jaskrawo się zwykle reklamuje; w gruncie zaś rzeczy, żywioły umiarkowane w czasach wielkich niezadowolzeń, niedomagań i ogólnej nędzy, nie mogą licytować się w uwewnętrznianiu tych właśnie niezadowolzeń. Trzeba na to wśród mas większego wyrobienia, by demagogja była przez nich należycie oceniana. Rzeczywisty stan rzeczy okazuje się dopiero w normalnych warunkach. Żywioły więc nie socjalistyczne dziś na gruncie lubelskim przycichły, lecz nie znaczy to, by zaprzestały swej działalności, owszem praca ich w różnych kierunkach rozszerza się.

Jeżeli już mówię o sprawach politycznych, nadmienić muszę, że dnia 27-go października, odbył się tu duży zjazd z ziemi lubelskiej Centrum Narodowego. Na zjeździe polityczne referaty wygłosili delegaci z Warszawy, pp.: Kuczyski, Downarowicz i Popiel.

Fabryki w Lublinie wszystkie są czynne, lecz prawie wszystkie zmieniły swą produkcję, przystosowując się do czasów wojennych i tak: fabryki żelazne wyrabiają wózki, wozy. Duża kotłarnia, prawie trzecia w kraju co do wielkości, firmy „Plagee i Laszkiewicz“, dzisiaj suszy owoce; fabryka młynów i turbin, Kujawskiego i Milewskiego, wyrabia marmoladę; żelazna fabryka p. Moryca wyrabia beczi i t. d. Fabryki te zatrudniają prawie wszystkich robotników, których płaca jest znacznie podniesiona, lecz nie w tym stopniu, by wyrównać podwyższenie cen środków koniecznej potrzeby, dlatego też i tu w Lublinie nędzy nie brak. Magistrat zmuszony jest utrzymywać 5 tysięcy rodzin, które pozbawione są sposobu do życia.

Kuchnie robotnicze, których jest tu kilka, łagodzą nieco tę nędzę. Tak samo i kooperatywy, które się tu dobrze rozwijają, bardzo wielu robotnikom przynoszą korzyści.

Jan Sutorowski.

Z Rady regencyjnej.

W podróży regentów do dworów państw centralnych związek mają udział pp. Zdzisław ks. Lubomirski, Józef Ostrowski i ks. prał. Zygmunt Chełmicki, jako sekretarz generalny regentów.

Ponowne przedstawienie w sprawie zamianowania hr. Tarnowskiego premierem ministrów polskich, wysłane z Gabinetu Cywilnego dnia 8 b. m. natrafiło, według otrzymanych informacji, na te same trudności.

Jak donosi „Kurjer Warszawski“ Rada regencyjna nie zamierza poraz trzeci

występować z poparciem kandydatury hr. Tarnowskiego. Wobec tego staje się aktualną sprawą nowej kandydatury, którą niabawem Rada regencyjna przedstawi rządowi mocarstw okupacyjnych.

Kandydatura nowego prezesa ministrów — jak słychać — jest już upatrzona. Kandydatem na premjera ma być dyrektor gospodarstwa społecznego, p. Stanisław Janicki.

„Kurjer Polski“ donosi, że kursuje pogłoska, jakoby na stanowisko premiera gabinetu miał być powołany p. Jan Kucharzewski.

W pismach warszawskich czytamy: „Dowiadujemy się ze źródła wiarogodnego, że Najd. Rada Reg. zajmuje się obecnie sprawą internowanych w Szczypiornie i Benjaminowie oficerów i żołnierzy Legionów polskich. Nie jest zdecydowane w jakiej formie uczynią Najd. Regenci krok w tej sprawie.“

W poniedziałek sekretarz generalny Rady regencyjnej, ks. prał. Zygmunt Chełmicki, odwiedził w towarzystwie prezesa St. Stanisławskiego i d-ra Kasperowicza obóz internowanych oficerów legionowych w Benjaminowie.

Goście odbyli z oficerami dłuższą rozmowę, która wyjaśniła obustronnie wiele spraw aktualnych.

W sprawie mających się tworzyć niabawem polskich ministerstw, odbywa się obecnie we Wiedniu wspólna konferencja z udziałem przedstawicieli obu okupacji. Jako delegaci władz niemieckich uczestniczą w konferencji: szef intendenty przy gen. gub. warszawskim Wunderlich i przedstawiciel zarządu cywilnego p. Ueberscher. Z poselstwa austro-węgierskiego w Warszawie wyjechali r. dworu dr. Rosner i zastępca komisarza rządowego p. Iszkowski. Pozatym uczestniczą w naradach delegaci gen. gub. w Lublinie: referent spraw finansowych p. Mann i zastępca spraw wewnętrznych bar. Herming.

Kronika polityczna.

O wyjaśnieniach Seidlera w sprawie polskiej.

„Frankfurter Zeitung“ pisze: W parlamencie austriackim prezes ministrów Seidler na siedm naglących interpelacji co do stanu sprawy polskiej dał taką odpowiedź, która właściwie tłumaczy dlaczego nie daje żadnej odpowiedzi co do treści zamiarów, powziętych w sprawie polskiej.

Sprawa polska nie jest jeszcze rozwiązana i nie można nawet powiedzieć, jak będzie rozstrzygnięta „dopóki wstępne rokowania rozpoczęte z cesarskim rządem niemieckim nie doprowadzą do zupełnego porozumienia“ — oto jest w krótkości sens i po części własne słowa Seidlera.

Minister zrobił potem w formie zdań warunkowych jeszcze kilka aluzji, z których można dostrzedz kierunku owych rokowań z rządem niemieckim.

Mówił o możliwości, że Polska w przyszłości może poszukać zbliżenia do monarchji austro-węgierskiej i zapowiedział, że wówczas austriackie przedstawicielstwo ludowe w porę otrzyma sposobność do zajęcia stanowiska — wreszcie oświadczył, że sprawa polska w żadnym razie nie może być przeszkodą do zawarcia pokoju.

ponieważ tutaj przemoc jest wykluczona, a państwo polskie w przyszłości w drodze swobodnego wyboru wybierze swoją orientację.

Dalej „Frankfurter Zeitung“ pisze, że Niemcy pod względem możliwości wypowiedzenia swego zdania co do uchwał w sprawie polskiej są w gorszym położeniu niż Austria, ponieważ parlament niemiecki nie jest zgromadzony i jeszcze przez kilka tygodni nie będzie otwarty.

Dalej wspomniawszy o wielkiem poruszeniu, które wywołały pogłoski o rozwiązaniu sprawy polskiej w formie w dziennikach berlińskich ogłoszonej — o tem, że te pogłoski były fałszywe, a więc trudno pojąć, w jakim celu je rozgłoszono — „Frankfurter Zeitung“ tak pisze:

„Zagadnienia, dotyczące przyszłego ustroju Polski i innych terytorjów, graniczących z Niemcami na wschodzie, mają tak olbrzymie znaczenie dla przyszłości tych ziem, a przedewszystkiem dla państwa i jego bezpieczeństwa, dla Europy środkowej a nawet dla całego przyszłego kształtowania Europy, że jest rzeczą łatwo zrozumiałą, jak bardzo społeczeństwo we wszystkich obozach bierze udział w rozwiązaniu tych zagadnień.“

Nowa propozycja pokojowa papieża.

„Neue Züricher Ztg.“ dowiaduje się z Rzymu, że w Watykanie oczekiwana jest nowa propozycja pokojowa papieża.

„Demokrat“ o nowej nocie papieskiej.

Wiadomość o zamiarze papieża zwrócenia się obecnie z nową notą pokojową do państw wojujących, potwierdza „Demokrat“, który z miarodajnego źródła się dowiaduje, iż papież Benedykt mocno został dotknięty katastrofą Włoch i obrotami, jaki przyjęła wojna w ostatnich tygodniach. Papież zdecydował się w najkrótszym czasie przedstawić stronom wojującym konkretna propozycje rozpoczęcia rokowań pokojowych. Koła watykańskie mają nadzieję, że w obecnych warunkach nowe orędzie pokojowe Papieża znajdzie u ententy przychylniejsze przyjęcie, jak przed kilku miesiącami.

O propozycji pokojowej.

C. i k. Biuro korespondencyjne donosi: Wbrew błędnemu tłumaczeniu, jakoby ogłoszona 10-go listopada rezolucja kongresu rad robotniczo-żołnierskich stanowila już rosyjską propozycję pokojową, i że wobec tego rząd austriacko-węgierski powinien zająć określone stanowisko, ustalamy na zasadzie informacji ze strony dobrze poinformowanej, że tego rodzaju interpretacja jest niesłuszną. Rezolucja kongresu rad robotniczo-żołnierskich nie oznacza propozycji pokojowej. Stanowi tylko wskazówkę dla rządu rosyjskiego, ażeby w myśl tej rezolucji wystąpił z propozycją pokojową do rządów mocarstw wojujących. Obecne położenie rzeczy w Rosji nie pozwala zgadnąć, czy bolszewicki rząd maksymalistów utrzyma się przy władzy. Jak już wskazał „Fremdenblatt“ w numerze niedzielnym, program kongresu rad robotniczo-żołnierskich może stanowić punkt wyjścia dla poważnych rokowań pokojowych z rządem rosyjskim. Sprawiedliwy pokój bez aneksji i kontrybucji, o jakim mówi kongres, jest również celem rządu austriacko-węgierskiego. Wszakże to, co tam rozumiane jest pod pojęciem aneksji i co dotychczas każdy pod tem mia-

